

6 Aczél Géza

(szino)líra

torzósztár

ádáz

kezdetben minden olyan egyszerűnek látszott hol sportszerűen hol gonoszul
de volt az ellen
padok közt a dolgozatokkal a salakos pályán vagy a hátsó udvar nagyon utált
bunyójában ám
gyózní kellett ahogy ez a génekbe évezredek óta be van írva aztán ragyogtunk
vagy némi kis
ravasz kamasz álcával hazamentünk sírva és maszatosan a hűvös falnak for-
dulva hüppögve újra és újragondoltuk az egészet s ha a megalázó hely-
zetből nem találtunk kiutat netán biztos
fedezéket gyorsan elanyátlanodtunk a hátunk mögé fura összefüggéstelen
mondatdarabkákat
dobtunk és vártuk az álmot az enyhet adót később egy tudálékosabb és rom-
lottabb újvilágba érve mindennek megváltozott a jelbeszéde és mint gya-
nútlan rabok ásni kezdtük a mélységes árkokat olykor még azt is elhitettük
jóságos eszmékért görnyedünk sokat s beleburkolóztunk
az önzetlenség illúziójába míg a biológia szent törvényei szerint meg nem
világosult mindez csak szemforgató álca s zuhan végleg a kicsinyes érdek
átláthatatlan ádáz harcok provokáló tüntetések mézsgödrös világába a
vélt igazság s e nyitott sír szájánál topogunk tanácstalanul

addig

régóta tudva már hogy nem jó oly idő melyben nekünk a vidékünk új hélikon
lesz csak hát mindenki úgy tesz hogyan is tehetne másképp fiatalságom-
ban szaladtak a szocialista brigádért
hogy csoportosan bámulják kandinszkij absztrakt másolatait a falon no ebből
sem lett aztán maradandó szellemi forradalom az ürgét többet kötéllel
sem lehetett a múzeumok tájára húzni

máskor az idege feszült mint a csúzli ha műszak után agyas költőkhöz ment
felolvasásra hisz
a kultúros addig cibálta míg a hátsó sorban el nem aludt nyithatta utóbb
óriási csinnadrattával
a népművelő had a könyv heti kaput ő már rég kiskertjét gereblyézte 7
s nem is állt rosszul neki
legfeljebb az lehetett a vétke ha túlmetszette korszerű huzalos körtefáit akkor
hogyan is van ez mi az ami amit a művészi világban elegendő ha baromfi
nyesedékből olykor bezabálnak némi
zavaros étket hol a zajos asztalnál sznobok lilák szinglik öngerjesztők ideo-
lógiai kalandorok
összeérnek vagy marad a befeledkezés szervezhetetlen magánya melynek
törékeny kellemét
egy pökhendi parvenü banda ledarálja előbb-utóbb addig is ki menti meg
a szomorú élen futót

adjusztál

egyszer csak valami megindul alulról s nem ereszt el életem első eszméltető
hőse volt a tejes
ember ki a peremről kannáját csikorgó hidegekben is pontosan behozta s míg
átmelegedett ha
a gyerek az ágyat nyomta kiosztatott egy ötleadást a zsíros pakliból talán
következő lépcsőfok
lehetett a bolt melybe semmiségekért korán elszaladtam szegyenkezve utóbb
ha hazafelé nem azt kaptam amiért küldött anyám ám a tekintélyes osz-
togatót csodálkozással néztem a rozzant pulton át mekkora is a birodalma
volt ott kenyér liszt rengeteg ismeretlen tárgy kukacos alma
később tanítók hullámmó kedélyén keresztül mérhettük a mesterséget akkor
leginkább féltett klasszikusunk tűzoltó katona rendőr a megkívánt érdem
növekedve pedig tovább szálltostak
az álmok voltak azonban komótos professzorok világbajnok sportolók nőket
faló bonvivánok
míg csak az élet földközébe be nem állt lassan még szebb lett egy egyenes
falat rakó munkás vagy a szakma felől közelítve egy nyomdász szaki ki
ólomba öntött művet adjusztál néha fém
asztala szélén ütögetve a linósort monóra nem vágyva mert szétesése lenne
aznapi tragédiája